

FENT CAMPANYA, per Joan López

Vic, el nou estatus

Primer permeteu que felicitai a l'executiva local de Vic i, en concret, al seu president, Josep Mª Font, i a la seva responsable de comunicació, Bruna Ferrer, de la reedició de la revista Lluita que, de ben segur, ha d'afavorir la difusió dels ideals que representem i alhora, fer conèixer més i millor totes aquelles activitats i iniciatives que el nostre partit desenvolupa i promou en l'àmbit de la seva responsabilitat. Per tant, molts i profitosos anys a la renovada revista, Lluita.

Un cop acabat l'estiu, afrontem dos processos electorals de primer ordre, al Parlament de Catalunya i les eleccions municipals, l'any vinent.

La cruïlla que es troba Catalunya en aquesta, per alguns, segona transició, és indiscutible.

A la primera, es tractava sobretot de consolidar la democràcia i d'organitzar l'estat. Tot i reconèixer els avenços en relació a l'etapa anterior, els sobiranistes conseqüents no vàrem donar suport a aquella Constitució; perquè no recollia un principi fonamental com el dret a l'autodeterminació, clarament reclamat de feia temps per l'Assemblea de Catalunya.

De la situació actual, molts companys i companyes ja n'han parlat a bastament i per tant, els principis i conceptes son prou clars com per veure quina es la direcció que cal prendre en l'actual fase del

procés d'emancipació nacional: la constitució de la República Catalana com a nou estat dins la Unió Europea. És per això que voldríem veure com la nova composició del Parlament de Catalunya permet avançar ja, sense més dilacions, cap a aquest objectiu.

L'esquerra nacional, independentista, representada sens dubte per ERC, estem segurs treballarà com ningú en aquesta direcció.

En relació a les eleccions municipals del 2011, no poden ser vistes ni com la segona volta ni com la recuperació de posicions de les del Parlament, siguin quins siguin els resultats de les mateixes. Totes i tots sabem que les dinàmiques i els condicionats de la política institucional del món local tenen la seva pròpia lògica i a vegades el seu propi resultat, més enllà de marques i etiquetes preconcebudes des dels òrgans competents de cada partit i/o organització. És hora que Esquerra Vic recuperi i, si pot ser, millori els resultats electorals obtinguts en altres ocasions, però amb la diferència que siguem capaços entre totes i tots de crear les condicions necessàries perquè a partir d'ara ja no hi hagi marxa enrera en les nostres posicions i representació institucional. La fita és clara i contundent: volem que l'alcaldia de Vic estigui en mans d'aquells que representem el sobiranisme de base social, que formem part de les capes populars de la població, que el nostre

principal patrimoni és fruit del nostre treball i que estem oberts a una societat oberta, diversa i justa, construïda a l'entorn de la nostre irrenunciable catalanitat. Estem convençuts que això no només és necessari, per higiene democràtica, entre altres coses, sinó que es possible a partir dels canvis que es van operant en el si de la societat vigatana i que aquests reclamen un canvi històric en el sentit de que per a les noves realitats calen nous dirigents que sintonitzin més amb la nova situació. El Vic conservador històric, probablement requeria de dirigents propis del seu moment. El Vic progressista i divers, requereix de representants públics que entenguin i sàpiguen gestionar les realitats emergents. Tenint en compte que l'actual punt de representació institucional és molt baix, considerant l'aspecte sociològic de la societat vigatana, és possible que la fita no pugui ser assolida en una primera instància o etapa. Però estem segurs que fent les coses bé, amb correspondència amb tota la militància de Vic i alhora, amb plena sintonia amb la societat, la fita desitjada està a les nostres mans.

Per les municipals del 2011, ERC-VIC ofereix a la ciutat el projecte SOMVIC, com un espai de participació i elaboració de projectes que pretén ser clarament integrador de tota la ciutadania de Vic, que comparteix les mateixes fites, preocupacions i desitjos i que

va més enllà de les sigles que ho proposen. Hi ha d'haver relleu en els governants, hi ha d'haver canvis en les polítiques, hi ha d'haver complicitat amb la ciutadania i sobretot hi ha d'haver canvis en la manera de relacionar-se entre els uns i els altres. És a dir, honestedat, transparència, contenció de la despesa, correspondència i corresponsabilitat dels afers ciutadans, entre ciutadans i representants institucionals. Els sobiranistes i republicans tenim molt clar que la sobirania real i intransferible és del poble, i per tant, els polítics només tenen delegada de manera temporal part d'aquesta sobirania, per tal de ser gestionada en favor dels interessos comuns.

A Vic podem si volem. Vic es mereix i necessita un canvi històric pel que fa als sectors socials dominants. El Vic conservador està a la baixa. Contribuïm doncs, entre totes i tots, a que el Vic del segle XXI, es dissenyi i avanci mes que mai en termes de catalanitat, cohesió i justícia social, salut democràtica i progrés econòmic.

La teva aportació és imprescindible. No te la guardis, si us plau!!!!!!

Joan López i Carol

Regidor d'ERC a l'Ajuntament de Vic
Candidat a l'Alcaldia

SOM VIC

esquerra

Colom, Freixanet i Vallès, militants històrics de Vic, després de l'entrevista al Casal Marià Serra i Badell

L'ENTREVISTA

Fent memòria

Joan Colom, Joan Freixanet i Jaume Vallès són tres dels militants històrics de la Secció Local de Vic escollits per ser entrevistats en aquest primer número de la revista Lluita del segle XXI. Els vam reunir el dia 7 de juliol al Casal Marià Serra i Badell, juntament amb en Josep Mª Font, president actual de la secció local. Entre ells es nota complicitat, amistat i coneixença d'aquella de fa anys. I de seguida enceten una conversa com les d'abans,

que no saps si s'acabaran mai ni veus el moment d'interrompre per començar a preguntar. Ara tot el dia anem enganxats al mòbil i no en sabem, de conversar. Tot fent broma, s'avancen a les preguntes i comenten que ells no són històrics sinó que són de les *JERC*: Jubilats d'Esquerra Republicana de Catalunya. Tot plegat paren de parlar, ens miren i volen conèixer el perquè els hem convocat a tots tres junts. Quan els hi vam

explicar que era per una petita revista d'Esquerra Vic que havia de sortir pels vols de l'11 de setembre d'enguany i que ens agradaria conèixer la seva experiència personal amb Esquerra fent repàs de la memòria històrica personal de cada un, van mostrar-se molt interessats i predisposats.

Així, quan va ser el primer cop que vàreu decidir obrir una secció local a Vic?
Parlen entre ells i Freixanet

contesta que "quan es va crear a Vic l'any 1976, o 1977, no ho recordo exactament, ERC era comarcal i voltàvem tots els pobles." De seguida van començar a fer un repàs pels locals de Vic d'ERC on s'havien reunit: a la Plaça Major, al Carrer Manlleu, a la Parra, a la taverna... I riuen quan veuen que després de tants anys, el tema del local és un tema que encara no està resolt. "Nosaltres som d'ERC i no d'Esquerra ara que veig

EDITORIAL

En legítima defensa

“LLUITA”: aquesta era la capçalera que el nostre partit, Esquerra Republicana de Catalunya, va treure als carrers de Vic en un ja llunyà 2 de juliol de 1932.

La comunicació, l'afany de fer arribar les idees que es defensen al màxim nombre de persones possible, ha estat, des de sempre, una eina essencial en la política. Els mitjans ha canviat però la finalitat és la mateixa.

El primer número del “Lluita” sortia amb una editorial titulada En legítima defensa. No per molt repetit deixa de ser curiós i a vegades decebedor la pervivència de determinats temes i la necessitat de determinades reaccions. Avui, més que mai, Catalunya ha d'actuar “en legítima defensa” de la nostra voluntat de continuar existint com a nació. L'any 1932, els homes i dones d'Esquerra Republicana de Catalunya, sortien en legítima defensa contra uns adversaris que “convençuts de la injustícia de la seva causa, però sabent que la injustícia és per a ells article de primera necessitat, defugen la lluita noble d'idees i amb un odi de salvatge han engrapat les armes més innobles i verinoses, calumnies i insidies, tot és lícit”. Qui diria que han passat setanta anys. Avui, la sentència contra l'Estatut referendat pel poble de Catalunya, la reacció a la manifestació multitudinària del passat dia 10, fan més que mai necessari sortir “en legítima defensa” del nostre país, en definitiva, de la nostra pròpia identitat.

Josep M. Font i Purí

President Secció Local ERC-Vic

L'ENTREVISTA

Fent memòria (continuació)

el logo nou. Vàrem començar amb les sigles d'Esquerra Republicana de Catalunya, i tot i que la imatge d'ara no ens desagrada pas, nosaltres som del logo d'abans. Aquest que teniu penjat aquí.” (logotip d'ERC que surt a la fotografia de la portada).

Per què us vàreu fer militants d'ERC?

Els nostres pares ja havien estat d'ERC i eren molt progressistes. I nosaltres també ho som. La nostra gran preocupació apart del local era que vingués gent jove per fer créixer el projecte d'ERC. Però quan van entrar en Joaquim Puntí, en Pere Vilarrasa, en Dot, el poeta Ferrer... vam veure que el projecte continuaria.

Quina considereu la millor política d'ERC durant la República?

L'educació va ser el gran objectiu de la República. Van obrir escoles en zones rurals per tal que els nens

i nenes de pagès no s'haguessin des desplaçar fins a Vic per anar a l'escola. Les escoles de Malla i de Sant Miquel de Balenyà en són un exemple. També es van crear les colònies d'estiu.

També va ser un període de gran avanç de la cultura amb Ventura i Gasol com a conseller de Cultura de la Generalitat.

Podríeu explicar alguna anècdota de la Guerra Civil a Vic?

Com a anècdota recordem que van tirar el quadre d'Alfons XIII pel balcó de l'ajuntament i que el mes de juliol, molts carrers de Vic estaven oberts perquè hi havien de passar els tubs de plom de l'aigua i el gas, i com que la guerra necessitava plom... el 18 de juliol van desaparèixer.

I com era previsible, comencen a sortir records... El carrer dels Argenters era un carrer amb arcs com la plaça. Allà a la botiga, diu en Freixanet, encara en queda un de visible. I a davant de la botiga hi havia un pou; Vic està ple de pous per sota, mai tindrem problemes d'aigua! Recordeu la piscina de can Martra, la primera de Vic? L'aigua era tant freda perquè sortia directament d'un pou.

Vallès: "Després del 10 de juliol, demostrarem que no estem sols"

I recordeu el bus de la comarca que va anar a la manifestació del 1977 a l'Hospitalet? Va ser impressionant destaca en Freixanet. Colom es mostra pessimista ja que creu que no ens faran ni cas però en Vallès li remarca que un acte així és molt important per demostrar que no estem sols i veure que hi ha molta gent que pensa com nosaltres.

Quan els demano per fer-se una fotografia junts per la revista, s'aixequen, s'abracen i es posen a riure, amb aquella il·lusió de com si tot tornés a començar.

Bruna Ferrer Vila

Secretària d'Imatge i Comunicació ERC Vic

AGENDA

>> Vic. Dimecres 8 de setembre al Casino de Vic.

20h. Conferència “Estem construint l'Estat Català” a càrrec del Conseller Josep M. Tresserras al Casino de Vic.

21h. Lliurament del I Premi “SOMVIC”

>> Osona. Divendres 10 de setembre.

V Marxa dels Vigatans. Actes de commemoració de la Diada de Catalunya, organitzats per la Comissió Onze de Setembre Osona. Més informació a www.marxadelsvigatans.cat

>> Barcelona. Dissabte 11 de setembre.

17h. Manifestació a la Plaça Urquinaona

POLÍTICA NACIONAL, per Marta Rovira

Els exàmens, a final de curs

La voluntat de passar comptes a la ciutadania forma part del decàleg de valors que tenim com a republicans. I en un país de tertulians a sou i opinadors hipotecats, cal fer un relat propi sobre la feina feta per Esquerra al capdavant del govern de la Generalitat.

Des d'un punt de vista ideològic, Esquerra ha assolit dos reptes importants: ha contribuït a una major justícia social i ha construït estructures d'estat. La justícia social i l'alliberament nacional són dos elements ideològics que, per Esquerra, van estretament associats. Sense l'un, no s'assoleix l'altre. L'alliberament nacional només és possible amb cohesió social, la cohesió social s'aconsegueix amb estructures d'estat pròpies, no dependents de l'Estat Espanyol, i l'alliberament nacional només està garantit en un context de cohesió social.

Des d'un punt de vista de gestió política, Esquerra ha marcat un estil propi de govern: la governabilitat democràtica; és

a dir, aquesta fórmula de definir i planificar les polítiques públiques amb la implicació dels actors afectats, públics i privats. Els Departaments han definit Plans Nacionals, Plans directors o plans estratègics mitjançant processos participatius.

Des d'un punt de vista estratègic, el paper d'Esquerra ha estat altament destacat. Manllevo una frase del diputat Joan Tardà: *"Quan els llibres d'història parlin de la labor d'ERC dels últims set anys, no tindran més remei que dir que hem estat els camàlics de la història"*.

Una gran part de catalans i catalanes només tenen un objectiu de país: que el President de la Generalitat de Catalunya sigui nacionalista. Per Esquerra, l'objectiu ha anat molt més enllà, ha consistit en arrossegar un President de la Generalitat no nacionalista cap a objectius de construcció nacional. I els resultats són clars: un President de la Generalitat que ha defensat la cohesió lingüística a les escoles, en l'acollida i al cinema i que ha

aprovat estructures d'estat pròpies com les Vegueries, en substitució de les Diputacions espanyoles, i les Delegacions del Govern a l'exterior, davant l'estupefacció del Ministerio de Asuntos Exteriores de l'Estat Espanyol.

Per Esquerra, ha estat cabdal treballar perquè aquesta part del país avancés estratègicament cap a l'objectiu de posar les bases d'un estat propi. Un govern que ha demostrat ser molt més ambiciós nacionalment que els darrers anys d'un govern anomenat nacionalista.

Si Esquerra ha estat capaç d'estirar estratègicament a tot el país, és perquè sempre ha anteposat el país per davant del propi partit, com ha de ser. Perquè Esquerra és un partit lliure, sense hipoteques, i pot anar fins al final dels seus propòsits, sense rendir-se davant d'interessos i pressions no democràtiques. No hem escollit el camí fàcil que ens rendís en termes de reputació com a partit. Sempre, malgrat el soroll, hem escollit allò que hem cregut millor pel país.

Arà bé, malgrat els reptes assolits, i quan es fa balanç, també toca dir que Esquerra no ha pogut anar més enllà per l'immobilisme dels socis de govern en determinats moments. I a Esquerra encara li queda molt de camí per recórrer. Com a camàlics de la història, som la garantia que el país avanci. És per això, que si Esquerra és forta, Catalunya avança.

El proper govern ha de ser tant ambiciós com aquest darrer, i no ha de permetre ni un sol retrocés social o nacional assolit. Si Esquerra forma part d'aquest nou govern, siguin quins siguin els socis, és perquè hauran acceptat demanar als catalans i catalanes quin futur volen per Catalunya, com a condició per a treballar cap a un Estat propi dins de la Unió Europea.

Marta Rovira

Secretària de Política Europea, Internacional i Cooperació d'Esquerra

PENSAMENTS, per Jaume Pitarch

Recomanacions

L'estiu és època de viatges, i jo a l'any 2000, abans de fer cap viatge important a la vida, tingui la sort de trobar-me amb l'osonenc Albert Om a l'acte de presentació del seu llibre *Els veïns de dalt*, a la Universitat Politècnica de València. Eren anys on es mirava TV3 al País Valencià amb completa normalitat, i *Malalts de tele* era tot un referent. La sala d'actes de l'Escola de Camins era ple de gom a gom, amb gent dreta als passadissos i d'altra estirant el coll més enllà de la porta. Recorde que li comprí el llibre i me'l dedicà. Tracta d'un viatge de tres mesos arreu d'Europa amb la seua dona on intenten anar més enllà de les estereotipades rutes empaquetades

que ofereixen les agències. Queden pel record l'absurda lluita amb els mosquits a les buides carreteres septentrionals plenes de rens, el caos social napolità, una premonició del gran creixement de l'extrema dreta a l'Àustria, i la constatació d'una trista realitat que comença a ser certa per alguna gran ciutat nostra: les grans capitals s'assemblen més entre elles que no pas al país de què formen part. Tot allò, amb una capa del seu humor intel·ligent. Als bons viatges, no hi pot faltar bona música. La meua millor recomanació cap els que encara no els coneguen és Dream Theater. Si alguns dels millors alumnes de la prestigiosa escola de música

Berklee de Boston pensen a fer un grup de música i investigar les possibilitats del rock progressiu, el resultat es diu Dream Theater, actualment el grup més reconegut d'aquest gènere. Les seues composicions semblen una ceba: es pot apreciar la seua bellesa des del primer moment, però poc a poc es deixen veure capes interiors cada cop d'estructura més complexa. La seua perícia fa que els seus girs amb compassos irregulars, canvis de tonalitat i d'harmonia semblen completament naturals. Cançons per la història: *Metropolis* pt. 1, per molts la seua obra magna, i *Octavarium*, una extensa composició de 23 minuts on barregen diversos estils.

Jaume Pitarch

Jaume Pitarch (València, 1979) és doctor enginyer de telecomunicació per la Universitat Politècnica de València. És militant d'Esquerra des de l'any 2008 i vol treballar per canviar el model econòmic del nostre país. Ha fet classes a secundària. Actualment és professor de la Universitat de Girona a l'àrea de Física de la matèria condensada.

